

Göncz László

Csíksomlyói feszület

Rohanni, folyton csak rohanni! Az ember sokszor már pirkadatkor arra ijed álmából, hogy valahonnan elkésett. Nem tud megfelelni az elvárásoknak, a saját vesztébe rohanó társadalom szabta mércéknek, az önmagával szemben állított követelményeknek. Amikor ez a furcsa emberi szerkezet beindul, azt bizony nehéz megállítani! Rohanunk a fontos és kevésbé lényeges célok után, lábunkat törjük, idegrendszerünket roncsoljuk, és nincs visszaút. „Csak előre, előre, mert különben nem lesz boldogulás” – mondogatjuk magunknak. Ó, te balga ember, még hogy nem lesz boldogulás – az, sajnos igaz lehet –, van azonban már most éppen elég bolondulás, harag, iszonyat és nyomor ezen a Földön.

Ezekkel a gondolatokkal küszködött Gábor, amikor a Balaton partján a főváros felé száguldott kocsijával, hogy időben megérkezzen egy korábban egyeztetett megbeszélésre. A könyvbemutatónak már az időpontját is kitűzték, számos tennivaló annak lebonyolítását illetően azonban még nincs megbeszélve... Érthető, hogy igyekezni kell. A nagydíjazott nem tűr mulasztást, amíg a pályán vagy, addig nincs megállás! Gondolataiba mélyedve egyszer csak arra figyelt fel, hogy kocsijával majdhogynem elütött egy embert. Hirtelen a fékpedálra lépett, és hátra akart a kocsival tolatni, azonban, amikor észrevette, hogy egy út menti prostituáltról van szó, elment a kedve korholó szavakat ejteni. Továbbhajtott.

Alig néhány száz méter után ismét egy fiatal lány árulta a testét a kellemes tavaszi reggelen. Nem volt már hideg, azonban annyira pőrén mégsem lehet valami kellemes ott ácsorogni. És ki tudja, mennyit kell a szerencsétlen természetnek várakozni, amíg olyan férfi érkezik, aki nem tud ellenállni a kísértésnek. Ezen töprengett Gábor, miután további két lány mellett is elhajtott.

Egy-két perc múlva már messziről megpillantott egy újabb alakot. Nem tudhatta, hogy egy olcsó leányzó került-e ismét az útjába, vagy netán valaki stoppol. Az első pillantásra azt sem tudta, hogy nő vagy férfi az illető, hiszen – a többi út menti ácsorgó nőszemélytől eltekintve – valami hosszú, kabátforma volt rajta. És máris mellé érkezett. Az út szélén álló nő kitarotta a kezét, mintha stoppolna. Gábor nem szívesen állt meg hasonló helyzetekben, inkább csak akkor, ha a kocsi rajta kívül más is utazott. Sajnos, soha nem lehet tudni, hogy kiben mi lakozik. Annyi gyilkosságról, rablásról és egyéb erőszakról lehet manapság is hallani. Most azonban érthetetlenül másként cselekedett. Amikor a lány széttárta kabátját, látta, hogy melléfogott. Már nyílt is a kocsijának ajtaja, és egy látszólag mosolygós, valamennyire titokzatosnak tűnő, rendkívül csinos női arcot pillantott meg.

– Hová indulsz ilyen korán reggel? – kérdezte Gábor zavartan. Neki semmi terve nem volt az ilyen hölgyekkel, és azt sem szeretne volna, ha bárki észreveszi.

– Majd megmondom, ha beszálltam – szolt egy kicsit idegesen a lány, és a következő pillanatban már ott is ült a kocsi kocsiban.

A gyors fejlemény zavarba ejtette a tárgyalásra siető fiatal embert, ezért úgy tett, mint ha erősen az útra, a vezetésre összpontosítana.

– Ne vezessen túlságosan gyorsan, mert hamar elhagyjuk a bokros övezetet, és akkor már nem lesz hová letérni.

– Nem akarok én sehová letérni, nagyon sietek Budapestre. Úgy látom, félreértetted a dolgot – mondta idegesen és izgatottan Gábor, miközben az oldaltükörben folyamatosan figyelte a mögötte közlekedőket. Szeretett volna valahol megállni, hogy túladjon a váratlan vendégen, azonban félt, hogy valaki felismeri. Akkor pedig oda a családi béke, a karrier és a becsület.

– Rakjon már ki engem valahol, én nem mehetek el innen, mert annak nem lesz jó vége – szolt félénken a lány. Gábor akkor vetett rá hosszabb pillantást. Szokatlanul szépnek találta az inkább félénk, mint rámenős teremtést.

– Jó, jó. Mindjárt, csak előzzön meg ez a néhány kocsi. – Közben teljesen lelassította autóját, már-már az útpadkán közlekedett. Egy jobbról bekötő földút előtt bekapcsolta az irányjelzőt, és lekanyarodott a főútról. Nem mentek messzire, csupán jó húsz méterre a főúttól, ahol azonban két-három bokor már „kellemesen” akadályozta a belátást. Ott megállt. Kilépett a friss reggeli levegőre. Nagyon ideges volt, azért egy cigarettára gyújtott. A lány pedig csak ült az autóban, valószínűleg nem tudta mire vélni a szokatlan helyzetet.

– Nem szállsz ki? – kérdezte Gábor a leánytól, miután kinyitotta a kocsijának ajtaját.

– Én is meglepődtem. Azt gondoltam, hogy...

– Na kérlek, ne nézzél már engem hülyének. Mit gondolsz, hogy egy ágrólszakadt kis leánykáért kockáztatom az egészségemet és a becsületemet. Ne higgyétek, hogy minden férfi kapható rá! Bennem fel sem vetődött, hogy egy

út menti lánynak a karjaiba szaladjak. Mindenki még nem veszítette el az eszét! – magyarázta határozottan a jól szituált úrvezető.

– Nagyon sajnálom az egészet! Én az istenért sem akartam senkit kényszeríteni, csak a munkámat végzem – mentegetőzött a lány. Gábornak szokatlan volt ez a hangnem, hiszen az útszéli lányokra, amint arról újságból és a TV-ből annyiszor hallott, más a jellemző. Amit azok a médiában nyilatkoznak, és amit róluk a bulvárlapok írnak, az valami egészen más. Szemtelen, rámenős, nemegyszer durva lány a legtöbb, és mellesleg néhánynál értelmi tekintetben is adódnak gondok.

Közben a főút mentén nagy csikorgással fékezett egy személyautó. Hirtelen mindketten odanéztek. A következő pillanatban a lány Gábor nyakába ugrott, és kérte őt, hogy mentse meg az életét. Üljön be vele gyorsan a kocsiba, és tegyen úgy, mint ha szeretkeznének. A férfi a furcsa fordulattól meglepődve, tanácstalanul bámult a főút felé.

– Az Isten szerelmére, kérem, tegye, amit mondtam, megfizetem az árát – rimánkodott a lány könnybe lábadt szemekkel.

Gábor továbbra is csak bambán nézett, majd ösztönösen elindult a kocsis hátsó ajtaja felé. Közben a nagy, sötétkék Opel megérkezett melléjük. Mintegy tizlépésnyire Gábor kocsijától megállt. Ketten léptek ki belőle, egy szakállas, nyúlánk férfi, és egy valamivel idősebb, testesebb, mogorva fickó.

– Mi lesz románkurva, miben sántikálsz megint? – szólt vigyorogva a fiatalabbik.

– Ha netán hülyeségen töröd a fejed, élve nem úszod meg, azt utoljára mondom – ordította a testőrforma ember, majd a jobb mutatóujjával integetni kezdett a lánynak, hogy menjen közelebb. A vonzó teremtés először vonakodott, majd lassú léptekkel elindult a másik autohoz. A mogorva férfi hozzálépett, és nagyon halkán valamit magyarázott neki, amire a lány a fejét rázta. A férfi erre egyik kezével felemelte a lány fejét, a másikkal viszont erősen arcon ütötte. Gábor keze ökölbe szorult, már ki akart lépni a kocsiból, amikor az idősebb férfi odaszólt neki:

– Ne mozdulj, megértetted! És minderről senkinek egy szót se, mert holnap a feleséged tudni fog az egészről! Ha az sem lesz elég, akkor szétcsapom a fejed, rendben! – ordította dühösen. Néhány másodpercig maradtak még a váratlan vendégek a reggeli harmattól felnedvesedett földúton, majd beültek a kocsiba, és padlógázzal távoztak.

A lány némán állt Gábor kocsija előtt és sírt. Az arcán erősen látszott a pofon nyoma. Kezével hol a könnyeit törölte, hol az ütéstől sajogó arcát simogatta. A kabát is leesett róla időközben, így ott állt a somogyi mező szélén, majdnem meztelenül. Gábor mellé lépett, felemelte a ruhadarabot a harmatos fűből, és ráterítette.

– Köszön-öm – szól szaggatott, sírdogáló hangon a lány. Gábor nagyon sajnálta a történeteket, és még idegesebb lett. Úgy gondolta, hogy mindenért az a meggondolatlan, átkozott pillanat a hibás, amikor a kocsijával a főút mentén a lány intésére megállt.

– Mi ez az egész?! – kérdezte a férfi a fejét csóválva, bár választ nem várt a kérdésére.

– Részegek voltak a fiúk – mondta a lány.

– Én őszintén sajnálom, hogy kellemetlenséget és fájdalmat okoztam. Átkozom azt a pillanatot, amikor hazulról elindultam – mondta mérgesen.

– Ne hibáztasd magad semmiért, nyugodt lehet a lelkiismereted. Én vagyok mindennek az oka – szólt a lány titokzatosan – érződött, hogy furcsa dolgok húzódnak a színfalnak mögött. Gábor arra is gondolt, hogy bizonyára kevés volt a leány keresete, és azért váltotta ki a gazdái haragját.

– Ül be a kocsiba, elviszlek innen. Mert ez a két fenevad még visszatérhet – szólt és nyitotta is közben az autó ajtaját.

– Én nem mehetek el innen sehová. Abból nekem nagy bajom keletkezne, és téged is kellemetlen helyzetbe kevernélek – tiltakozott a lány.

– Térj már észhez. Ezek a gazemberek bántalmaztak. Beviszlek az első rendőrállomásra.

– Arról szó sem lehet! Visszamegyek én a főútra, te pedig csak menj a dolgod után, és felejtsd el a történeteket. Az lesz mindkettőnknek a legjobb – javasolta a nő.

Gábor is a helyesnek látta továbbállni. Azonban ezen a szokatlan reggelen minden másként történt. Mielőtt elköszönt volna a lánytól, a főúton – talán véletlenszerűen – megállt egy járőkocsi. Amikor a rendőrök észrevették a mezei úton álló autót, és a számukra megszokott jelenetet, mármint hogy akadt kuncsaftja az „örömkislánynak”, azonnal feléjük hajtottak.

– Jó reggelt, Rómeó és Júlia. Igen korán kezdték maguk ma a melót – szólt ki a kocsiból gúnyosan egy bajuszos rendőr.

– Uram, Ön félreérti a dolgot, itt valami ...

– Igen, értem! Még el sem kezdték – vágott Gábor szavába a rendőr. – Tudja mit, ha nem akar botrányt, akkor maga csak legyen csendben, és ügyeljen arra, hogy hasonló helyzetben többször ne találkozzunk! Te, jómadár, pedig velünk jözz! Úgy látszik, új csaj vagy, talán még időben sikerül téged egyről-másról felvilágosítani – mondta parancsolóan.

Gábor megpróbált tiltakozni, és magyarázatot adni a történekről, azonban a „rend őrei” rá sem hederítettek. A lányt betuszkolták a kocsiba és elhajtottak. A férfi még néhány másodpercig tanácstalanul állt a mezei úton, majd ő is elindult Budapest irányába. A rendőrök is arra mentek. Látta őket mintegy két-háromszáz méterrel maga előtt. Közöttük csak egy fehér Zsiguli közlekedett.

A rendőrök az első város kapitánysága előtt megálltak. Gábor elhajtott mellettük, azonban a következő percekben valami kellemetlen nyomást érzett a mellében. Olyan szokatlan események történtek vele alig egy óra alatt, amelyeken nem lehet csak egy legyintéssel túl tenni. Aggódott a véletlenül megismert lány miatt. Szegény teremtetést néhány perccel korábban még a feltételezett gazdái bántalmazták, most viszont a rendőrök szállították el. Az egészhez pedig neki is köze van, hiszen, ha nem áll meg a lány intésére, akkor talán minden másképpen alakult volna. Nem tudta hirtelen, hogy mitévő legyen, mégis érezte, hogy valamilyen módon segítenie kell. Előkereste budapesti ügyfele telefonszámát, és közölte vele, hogy valami rendkívüli dolog jött közbe, azért késni fog a tárgyalásról. Majd visszakanyarodott, és autójával a rendőrállomás közelébe hajtott. Nem ment be az épület előtti parkolóba, hanem jó harminc méterrel távolabb állt meg, egy üzletház előtt. A rendőrségi épületet onnan is jól látta, a bejárati ajtót különösképpen. Körülbelül másfél óra telt el, miután a már korábban megismert két rendőr kíséretében kilépett a lány. Mind a hárman beültek a rendőrautóba és Budapest irányába indultak. Gábor követte őket. A következő település központjában a rendőrautó behajtott egy mellékutcába. A férfi óvatosan követte őket. Semmiképpen sem szerette volna, hogy észrevegyék, mert akkor az ő helyzete is tovább bonyolódna. Azonban nagyon aggódott a szokatlan eset miatt, és valamilyen módon segíteni akart a szegény bajbajutott lánynon.

A rendőrkocsi leparkolt egy lakótömb előtt. Ott a nő kiszállt az autóból, és hirtelen eltűnt Gábor szeme elől. A férfi megvárta, amíg a rendőrautó elhajtott a másik irányba, majd bekanyarodott a szűk utcába, amelybe „védencét” befordulni látta. Szerencsére észrevette még a lányt, amint sietve szedte a lábát előtte. Amikor elérte, megállt mellette. A nő megijedt, de nem szaladt el.

– Miért jöttél utánam, mindketten az életünkkel játszunk – szólta meglepődve, kisírt szemekkel.

– Nézd, csupán segíteni akarok, mert úgy érzem, hogy miattam keveredtél bajba.

– Nem tudsz nekem segíteni, és mindkettőnk számára jobb, hogy most elhúzol innen. Az egészből semmit nem értesz, és jobb is ez így – magyarázta a lány, és lassan elindult az utcán.

– Megígérem, hogy békén hagyjak, ha a lelkiismeretem megnyugtatása kedvéért beülsz most mellém a kocsiba, és megiszunk valahol egy kávét.

– Ahogy én most kinézek, aligha célszerű velem civilizált környezetben mutatkozni. A kisírt szemű kurváktól még az útonállók is elfordulnak.

– Nézd, én még életemben nem beszéltem ilyen nővel. De a te szemedben látok valamit, ami miatt a lelkiismeretem nyugtalan. Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy néhány percet eltöltesz velem – mondta szinte rimánkodva a férfi.

A megszólított körülnézett, hogy figyel-e őket valaki. Miután az ellenkezőjéről győződött meg, egy szokatlanul gyors mozdulattal beült Gábor mellé a kocsiba. Néhány másodpercig néma csend volt, majd elindultak. Lassan haladtak a szűk utcában, ahol már csak afféle kis viskók álltak. Nem balatoni villasor volt, mint néhány száz méterre távolabb, hanem egy cigánytelep.

– Itt a szállásod? – kérdezte meglepődve Gábor.

– Itt aludtam három éjszakát az utcavégi rozoga kis házikóban, nyolcad magammal. Jobb lenne, ha nem mennénk el addig – mondta nyugtalanul a lány.

Gábor gyorsan megfordult az autóval, és erősen a gázpedálra taposva, gyors ütemben végighajtott az utcában. Szerencsére nem sokan jártak arra. Kihajtott a főútra, és Budapest felé kanyarodott. Nem szóltak akkor sem egymáshoz. Azonban mindkettőjük arcán némi megkönnyebbülés volt észlelhető. Mintegy három kilométernyi autózás után letértek a főútról, és közvetlenül a Balaton-partra vezető keskeny utcába fordultak. Nyugalmat keltő, a legenyhébb szellőcskétől sem háborgatott, szürkészöld víz előtt álltak meg. Már kellemesen süttött a tavaszi nap, a fényes sugarak gyönyörűen törtek meg a Balaton színeket ringató tükrében. Mindketten kiszálltak az autóból. Gábor a víz fölé hajolt, belemártotta a jobb kezét és néhány cseppet a lány arcára fröcskölt. Az elnevette magát majd újabb könnycseppek buggyantak ki a szeméből. A férfi egy papírzsebkendőt nyújtott neki.

– Elárulnád végre a neved? – kérdezte a férfi. – Engem Gábornak hívnak.

– Emese – válaszolta halkán a lány.

– Szép magyar név. Azt mondják, már honfoglaló elődeink is szívesen választották. Mondd, kedves Emese, tehetek valamit az érdekedben? Bármilyen legyen az, ha egy mód van rá, nagyon szívesen megteszem.

– Nagyon figyelmes vagy, el sem hiszem, hogy ezen a világon még ilyen jó emberek is vannak. Sajnos azonban, az én bajom sokkal nagyobb annál, hogy azon bárki is segíthetne – válaszolta szomorúan a lány.

- Én őszinte voltam hozzád, amikor azt mondtam, hogy még életemben nem beszéltem hogy is mondjam, hát olyan nővel, aki a testét árulja. Gondolom, hogy a legtöbb lány, aki bármilyen okból arra kényszerül, közömbösen csinálja, mert különben...
- Ahány ember, annyi fajta – vágott a szavába Emese. – Ha hiszed, ha nem, én csak három napja vagyok a „szakmában”, viszont az eddig megismert hat-hét lánnyal kapcsolatban azt tapasztaltam, hogy eltérően viszonyulnak ehhez a siralmas, lehetetlen állapothoz.
- Ezek szerint nem szívesen álltál be a sorba. Engem valójában az érdekel, hogy lehet-e ezt kényszerből csinálni? – kíváncsiskodott Gábor.
- Kényszerből mindent lehet, és sajnos, muszáj is. A legtöbb lány úgy van vele, hogy kezdetben óriási testi és lelki gyötrellemmel küszködik, majd valamennyire beletörődik a sorsába. Aki hosszabb ideig prostituáltként dolgozik, az eljut állítólag olyan fázisba, hogy ténylegesen munkának tekinti vagy üzleti tranzakciónak az egészet – magyarázta a lány. Gábort az okfejtés még inkább érdeklődővé tette.
- Azt mondtad, hogy csak három napja vagy ezek között. Ne érts félre, nincsen szándékomban, hogy személyes ügyeidről faggassalak, de valahogy nehezen tudom megérteni, hogy egy ennyire szép és értelmes teremtés ilyesmire kényszerül. Éppen ezért volt lelkiismeret-furdalásom és döntöttem úgy, hogy legalább meghallgatom a „történeted”. S ha módban áll, segítek...
- Nagyon köszönöm a segítőkészségedet. Nem számítottam ilyen találkára. De nagyon jól esik, hogy legalább egy ember törődik velem. Annyit elárulhatok, hogy nagyon sajtós az én helyzetem. A prostitúcióról az én „hiányos” tapasztalataim alapján aligha vonhatsz le bármilyen következtetést. Hányattartott sorsomról pedig nem szeretnék mesélni, úgy sem értenéd – mondta már szinte közönyösen a lány.
- Azt reggel mindjárt megértettem, hogy a két zsarnok fickó alá tartozol. Annyit még árulj el, hogy miért bántalmaztak azok az állatok?
- Nézd, ismételten mondom, hogy nagyon bonyolult az én helyzetem. Nem szívesen fecsegek ki olyasmit, amiből további károm származhat. Bizonyára sejtetd, hogy nem jókedvemből vagyok itt, és a pofonok is azzal függnek össze.
- Zsarolnak valamiért, ha jól értettem – kérdezősködött tovább Gábor.
- Ezeket csak a pénz érdekli. Ők a beszedett pénzt teljes egészében elveszik tőlünk – mondta Emese, majd néhány másodpercnyi csend után folytatta: – Én viszont ebben a két-három napban nem kerestem semmit.
- Azt mondtad, hogy csak három napja vagy köztük, akkor hogyan kereshettél volna nekik sok pénzt?!
- Ezek azt követelik tőlünk, hogy egy nap öt-hat férfival is lefeküdjünk. Én azonban arra nem vagyok képes. Tegnap egygel sem tudtam, inkább bujkáltam a bozótban. És az első nap is így történt. Csupán a második napon kényszerültem egy idegen rendszámú teherautóba, aminek a sofőrje feltehetően állandó kuncsaft... Rettenetes volt, nem tudom, hogy fogom bírni – mondta ismét könnyeivel küszködve a lány. Gábor mellé lépett és megfogta kezét. Nyugtatni próbálta.
- És a többiek bírják? – érdeklődött tovább, talán, hogy elterelje a figyelmét.
- Ők már régen vannak a placcon. Nem szeretnék róluk rosszat mondani, hiszen mindnyájuknak megvan a saját kálváriája, azonban ők már megszokták ezt az életformát. Úgy látszik, hogy ebből a helyzetből nem is akarnak szabadulni. Némi biztonságot jelent számukra, hogy van egy ágyuk, ahová nyugovóra térnek, és van egy rozoga zuhanyzó, ahol tisztálkodni lehet, meg hát valamennyi pénzt is kapnak a fiúktól. Mélyebben nem gondolnak bele a sorsukba, közömbösek lettek minden iránt. Családjukkal nem tartják a kapcsolatot, a világon senkijük sincsen. Egymást is utálják. Tervek, életcél nélkül tengődnek máról holnapra.
- Kedves Emese. Én most végképp úgy döntöttem, hogy segítek neked. Ha akarod, ha nem...
- Nem lehet, sajnos – válaszolta szomorúan a lány. – Én elfogadtam a feltételüket, és most valahogy ki kell bírnom a következő néhány hónapot.
- Akkor mégis jól sejtetd, tehát zsarolnak valamivel. – feszegette tovább a témát Gábor.
- Arról van szó, hogy kénytelen voltam alkut kötni velük. Sajnos más lehetőségem nem volt. Majd csak kibírom valahogy, és utána örökre elfelejtem ezt az időszakot. Vagy véget vetek az életemnek!
- Ne vedd zokon, de amennyire e néhány perc alatt megismertelek, nem nagyon hiszem, hogy ez segítség nélkül sikerülne. A helyedben én nem utasítanám el. Nem kell nekem az életed titkait feltárni, én szívesen elviszlek akár Budapestre is. Számos intézmény van ma már az országban, ahol különböző megoldásokkal szolgálnak. Ennyire értelmes nőnek aligha kell attól félni, hogy éhen pusztul – próbálta már sokadszor meggyőzni Gábor a lányt.
- Nem szeretném a mondókámat újra kezdeni, azonban az én esetem sokkal bonyolultabb annál, hogy ennyire egyszerűen megoldhatnánk. Bizonyára felismerted, hogy én nem jókedvemből vagyok itt, és még kevésbé tudok azonosulni ezzel a megalázó életformával. Sajnos azonban, hozzám könyörtelen volt a sors. Az adott helyzetben

nem volt más kiutam, mint vállalni a bizonytalanságot, a kiszolgáltatottságot, ami sajnos idáig fajult – magyarázta Emese.

– Nem akartam ezzel előrehozakodni, de most végre megmondom. A bátyám fontos állami tisztséget betöltő személy, akinek a belügyi és szociális kérdésekhez sok köze van. Bizonyára tudna segíteni, ha hozzá fordulnánk...

– Már többször mondtam, hogy az istenért se szeretnék kellemetlen helyzetbe keverni. És azt se szeretném, hogy amit neked elmondtam, azt bárki megtudja. Hidd el, hogy azzal csak nehezítenéd a helyzetemet – szólt határozottan a lány.

– Csak egyet árulj el, és máris továbblépek. Valamilyen bűncselekmény van az egész ügy mögött? – kérdezte Gábor.

– Nincsen. Ha megígéred nekem, hogy hallgatni fogsz, a bátyád előtt különösképpen, akkor még elmondok valamit. Hiszen már úgyis annyi mindent kifecsegetem.

– Nem olyan ember vagyok, aki más kárán örvend. Nekem most Budapesten fontos tárgyalásom lenne, azonban úgy éreztem, hogy talán segíteni tudok egy bajbajutott emberen. Ha viszont úgy gondolod, hogy tolakodom, netán agresszívnek látsz, akkor ebben a pillanatban továbbállok. Véletlenszerűen megismertem egy kedves, szimpatikus nőt, aki gyötrődik valami miatt és nagy bajba keveredett. Azonban akaratod ellenére egy lépést sem teszek. Nem vitatom, hogy nagyon vonzó nő vagy, azonban a segítség felajánlásának ehhez semmi köze. Embert látok benned, becsületes, jóra való, bár sajnos szenvedő embertársat.

– Köszönöm az erkölcsi prédikációt és a megmentést – mondta halkán, ismét elpityeredve Emese. – Engedd meg, hogy most én fogjam meg a te kezét. Én sem visszaélésből teszem. Nagyon megnyugtató számomra, hogy van valaki, aki az emberre, még ha bajba került is, odafigyel. Azonban az én gondom annyira bonyolult és összetett, hogy nehéz azt megérteni. Neked most mégis elmondom. A baj onnan ered, hogy én nem magyarországi vagyok, hanem egy szerencsétlen erdélyi tanárnő. Egy román többségű városban tanítottam másfél esztendeig, azonban magyarságom miatt állandóan szembekerültem az igazgatóval és tanártársaimmal, majd később a szülővel is. Próbálkoztam magyar közegben állást keresni, de a tanfelügyelőség ezt sajnos megakadályozta. Közben meghalt édesapám, majd azt követően néhány napra az édesanyámat is eltemettük. Nagyon bántotta őket az én sorsom, a munkahelyen megélt kudarcaim, meg hát az egyre elviselhetetlenebb kisebbségi állapot is nagyon megviselte őket. – Emese rövid időre elhallgatott. Gábor akkorra már egészen magához szorította a lányt. – Volt azonban egy barátom, akiről azt gondoltam, hogy őszinte ember, és talán majd ő lehet életem párja. Sajnos, maga a Sátán lakozott benne. Rászédett engem, hogy a szegényes családi örökség jelentős részét pénzbe fektessem, és Magyarországra költözzünk. Az addigi csalódások után, valamint drága szüleim halálát követően, nem voltam elége elővigyázatos. Ráálltam az alkura. Ami utána következett, az azonos a krimikből ismert történetekkel – a lány közben megtörölte könnyes szemét, majd folytatta: – Miután Magyarországra jöttünk, ahol persze a megígért állásból nem lett semmi, az én „szerelmem” a pénzzel továbbállott. Én egyedül maradtam ismeretlen emberek társaságában, terhesen, erőtlennül. Az adott helyzetben arra kerestem megoldást, hogy megszakítsam a terhességet. Kapcsolatba kerültem egy magát újságírónak nevező férfivel, aki megígérte, hogy segít nekem a terhesség megszakítását elintézni. Így is lett. Az egyébként megalázó műtét az én reménytelen helyzetemben túlságosan nem is viselt meg. Viszont a magát újságírónak titulált személy kárpótlásul azt követelte tőlem, hogy feküdjek le vele. Én erre nem voltam képes

– mesélte szomorú történetét Emese.

– És rákényszerített? – kérdezte idegesen Gábor.

– Igen, sőt testileg bántalmazott is. Hamar felismertem, hogy ő nem újságíró, hanem egy embercsempészettel és prostitúciószervezéssel foglalkozó szervezatlánc fontos embere. Azonban a szökéshez már késő volt. Hamarosan elvette tőlem a még megmaradt pénzem, az irataimat, és átadott egy másik csoportnak. Azok kezdettől nagyon durván bántak velem, és a lelkemre kötötték, hogy ha szökni próbálok, vagy beszélek a történetekről bárkinek, az életemmel játszom. Azt is közölték velem, hogy legalább egy évig igényt tartanak a munkámra, mármint arra, hogy áruljam a testemet, és utána segítenek abban, hogy nyugatra kerüljek. Azt számtalanszor elmondták, hogy figyelnek, és nem tudok úgy elbújni, hogy ők meg ne találjanak. Így lettem én egy szerény erdélyi tanárnőből prostituált – fejezte be szomorú történetét a lány.

Gábor a hallottak után nem tudott mindjárt szólni. Valamennyire meseszerűnek, a huszonegyedik században lehetetlennek tűnt neki Emese története. Úgy gondolta, hogy hasonlót csak az általa nem kedvelt, túlfantáziált filmekben lehet látni. Most mégis néhány óra elég volt neki ahhoz, hogy belássa, milyen borotvaélen táncol az élet. A segítség szándéka tovább erősödött benne. Arra eszmélt, hogy egy padon erősen magához szorítja Emesét. Úgy ültek ott, mint egy lázas szerelmes pár, pedig valójában nem is ismerték egymást. Meg is hökkent a férfi, hogy nem tud uralkodni magán, és hirtelen felállt.

– Valami baj van? – kérdezte Emese.

– Dehogy! Én úgy döntöttem, magammal viszlek, és megkeressük a módját, hogy változtass az életeden! – mondta határozottan a férfi.

– Azt sajnos nem tehetem! Egyrészt nagyon félek, mert engem ezek most már nagyon keresnek. Másrészt, családi házunkból nem maradt meg semmi más emlékem, csak egy feszület és egy Szűz Máriát ábrázoló kis szobor, amelyeket még kislány koromban szenteltetett meg szegény megboldogult édesanyám a csíksomlyói búcsún. Még ha menném is vállalni az újabb kalandot, mert nekem most már minden új kezdés csak kalandnak számít, a legkedvesebb holmimért el kellene mennem.

– Értem. – szólt Gábor. – Maradjunk annyiban, hogy én holnap reggel ismét felveszlek ugyanazon a helyen, ahol ma találkoztunk. Nagyon kérek, hogy legyél ott, de akkor már a kegytárgyaiddal együtt. Én közben végiggondolom, hogy mitévők legyünk. Nagyon kérek, ne okozz csalódást.

Gábor magához ölelte Emesét és megcsókolta a homlokát. A leány rá fordította tekintetét. Szemeiből ismét csillogó hegyi patakként csörgedeztek a könnyek. Ő is megcsókolta a férfit és csak azt rebegte halkan: – Köszönöm.

Emese arra kérte Gábort, hogy ne ültesse most már őt a kocsijába, hiszen a néhány kilométernyi utat óvatosságból inkább gyalog teszi meg. Ebben meg is állapodtak. A búcsúzás előtt Gábor ismétlen felhívta a lány figyelmét arra, hogy másnap reggel mindenképpen legyen a főút mellett.

A fiatalember gyorsan száguldott autójával hazafelé. Nem volt kedve elindulni a budapesti tárgyalásra. Zaklatottan érkezett haza, és – a furcsa állapot leplezéseként – kimerültségre, fejfájásra hivatkozott. A felesége gyógyszer készített számára, de Gábor inkább az ágyat választotta. Hosszan nem tudott elaludni, gondolataiban számtalanszor visszapergette a megrázó eseményt. Szándéka csak erősödött, hogy valamilyen módon segít Emesének. Anyira átélte a megalázott lány sorsát, másrészt annyira közelinek érezte őt valamiért, hogy a röpké néhány órányi együttlét mély, szerelemre utaló érzelmeket is felidézett benne. Ettől még zaklatottabb lett. Azonban szilárdan a „földön kívánt maradni”, és tudatosan elhessegette magától az ilyen fantáziát. Már későre járt az idő, amikor elaludt. Rettenetes álmai voltak: ismeretlen emberekkel verekedett, rendőrök üldözték, Emesével szeretkezett, de az élvezet elmaradt, majd a nőből furcsa szörny lett, ami üldözni kezdte. Egy nagy durranásra riadt föl, az éjjeli lámpát taszította le a könyökével az ágy melletti szekrényről. Felesége is megébredt, de Gábor megnyugtatta, hogy minden rendben van, csak forgolódás közben leverte a lámpát...

Reggel nagyon korán kelt, és szinte percre pontosan érkezett meg kocsijával a megbeszélthelyszínre. Lányok állodogáltak az út mentén, azonban Emesét nem találta. Lassan autózott egészen addig, ahol előző napon a Balatonhoz lekanyarodtak. Még a Balaton partjára is lehajtott. Később ismét visszatért oda, ahol mintegy huszonnégy órával korábban először találkoztak. Most sem látta őt sehol. Két lány együtt állt néhány méterrel távolabb a megbeszélthelytől, ezért Gábor feléjük hajtott. Megkérdezte tőlük, tudják-e, hol van Emese. A lányok csak vigyorogtak, és azt válaszolták, hogy ők nem ismernek semmilyen Emesét. A férfi idegesen távozott. Behajtott abba az utcába, ahol Emese állítólag lakott. Megállt a viskó előtt, amelyikre a lány azt mondta, hogy abban alszanak. Kiszállt a kocsiból és várt néhány percet a házikó előtt. Mivel nem jött ki senki, Gábor az ablakhoz lépett és bekopogott. Néhány percig akkor sem hallott semmi neszt. Aztán egy idős romaasszony kiszólt az ablakon, és megkérdezte tőle, hogy mit akar.

– Egy lányt keresek, Emesének hívják, itthon van? – kérdezte illedelmesen a férfi.

– Nem lakik itt semmilyen Emese. Hagyjon minket békében – mondta mogorván az asszony, és betette az ablakot. Gábor nem hagyta annyiban, és ismétlen erősen megkopogtatta az ablakot, és Emese nevét kiáltotta. Néhány másodperc után kinyílt az ablak. Egy fiatal, bal szemét beragasztott férfi jelent meg előtte. Lassú mozdulattal egy puskát fordított Gábor felé és kiszólt: – Tűnés, de azonnal! – Gábor mindenre számított, csak erre nem. Érezte, hogy ott egy pillanatig sem maradhat tovább. Nem is tudta, miként került az autóba, csak akkor tért magához ijedségből, amikor már a főúton rohant kocsijával Budapest felé. A Balatonhoz levezető keskeny útra azonban ismét letért. Nem reménykedett semmiben, inkább babonából gondolta, hátha ott találja a lányt.

Megállt a parton, kiszállt az autóból és leült a padra. Nem látott senkit a közelben. Bámult a Balaton északi partja felé, és alig leviselhető sajtást érzett a mellében. A homályos, távoli szürkületben Emesét képzelte maga elé, amint gyönyörű szirén módjára kiemelkedik a vízből, kezében a csíksomlyói Szűz Mária-szoborral. Őt szólította, de a szavait nem értette. Kábultan azt suttogetta a képzelt lány felé, hogy bocsásson meg neki, hiszen ő semmi rosszat nem akart. Csak akkor ocsúdott fel ábrándozásából, amikor egy lompos farkú kutya odasompolygott a pad mellé. Amint a kutyát bámulta, a pad lábánál észrevett valami csillogó törmelékét. Amint közelebb lépett hozzá, látta, hogy egy darabokra tört feszület maradványai hevernek előtte. Szent isten, hiszen ez Emese otthonról hozott keresztje lehet, suhant benne végig a felismerés. A fa és műanyag darabocskák mellett friss nyomokat lehetett látni, de nem tudta megállapítani, hogy valójában hová vezetnek. Egész teste remegni kezdett, és csak bámulta az északi part dobjainak távoli vonulatát. Egyszer csak szörnyű fáradtságot érzett. Legalább egy órát ült ott, miután erős fejfájással elindult hazafelé. Emesét nem látta soha többé.